

Деветий сонетъ.

Царь или просякъ?

Expende Annibalem. . .

Хаджи-Енверъ, върховний вождъ на мъдритѣ Бекташи,
Великий боговъдецъ и дервишъ първосвятителъ,
Безстрашния обличителъ на Сарайскитѣ службаши,
На немошнитѣ хорица всечасния покровителъ,

Хаджи-Енверъ, самичкѣтъ, се расхожда изъ полето,
Човѣшки черепъ на ръка държи — и го разгльжда. . .
Минува всадникъ знатенъ, синъ везирски, Бейзадето
Али, — и слѣдния разговоръ между имъ се завежда:

„—Хаджи-Енверъ, Богъ съ тебе!—“ „—Богъ отъ зло да те упзи!“
„—Що правишъ?“ „—Нѣщо смѣтамъ!“ „—Че каква е тѣзи смѣтка,
„Съ тозъ лобъ гнуснавъ? Що диришъ у тѣзъ жалостна остатка?“

„—Велможно, чуй що смѣтамъ, и напраздно смѣтамъ, ази:
„Ей—тѣзъ глава на нѣкой царъ ли е принадлежала,
„Или пѣкъ върху просяшки е рамена стояла?“—“